

۴ برش تاریخی از بازی مقابل قطر

در انتظار تاریخ سازی شماره ۵

محسن ذاکری
روزنامه نگار

قطر شاید آشناترین حریف ما در میان تیم های منطقه خاورمیانه و حاشیه خلیج فارس باشد. تیمی که در تمام این سال ها بیشتر از هر رقیب

دیگری آنها را ملاقات کرده ایم. تقسیم بندی AFC برای بازی های انتخابی جام ملت ها و جام جهانی همیشه عنابی ها را در کنار ما قرار داده و آنها را بدل به حریف تکراری ما کرده. در طول تاریخ ۲۷ بار با قطر روبه رو شده ایم و خاطرات جذاب و شیرین زیادی را از این تقابل ها به یاد

داریم. نبردی که تقریباً همیشه به سود ما بوده و این ما را به برد در بازی امروز خوشبین می کند. ۴ برش از تقابل تاریخی ایران و قطر و بردهای دراماتیک ایران برابر رقیب عنابی ما را به دل تاریخ پرتاب می کند تا از دل آن پلی به سوی برد پنجم تاریخی بزنیم.

عقب افتادن از قطر پیش از سوت آغاز

حمله از دقیقه صفر

سعید آقایی
روزنامه نگار

بسته مانده بودند، این اتفاق چندان عجیب نیست. در آن بازی درخواست فدراسیون برای تغییر ورزشگاه با مخالفت AFC روبه رو شده که این مخالفت بدیهی بود. این بار نوبت ما بود که مخالفت کنیم و خواستار اجرای دقیق قانون باشیم.

میزبان اما مسیر دیگری را در پیش گرفت؛ خرید تمامی بلیت های استادیوم الثمامه! قطری ها در یک تصمیم عجیب، غیر حرفه ای و ناعادلانه تنها هزار قطعه بلیت برای هواداران ایران در نظر گرفتند و این برای تیم ما که عادت کرده در تمام بازی ها جو ورزشگاه به سودش باشد، یک چالش بزرگ و جدی است.

در حقیقت تیم ملی برای نخستین و شاید آخرین بار در طول جام در ورزشگاهی به میدان خواهد رفت که تقریباً هیچ هواداری ندارد و اتمسفر استادیوم کاملاً به سود حریف است.

در کنار این شرایط ویژه امتیاز میزبانی و چربش دوری آن هم با قضاوت یک داور کویتی را نباید فراموش کرد که فضای بازی را کاملاً به سود میزبان خواهد کرد.

از همین رو برای این بازی باید تیم ملی به شکلی دیگر بازی کند. گویی در دقیقه صفر با یک گل از حریف عقب است و باید از همان سوت آغاز بازی حریف را در منگنه قرار دهد. این احساس باید تا پایان بازی همراه ملی پوشان باشد و حتی در صورت پیش افتادن از حریف با همین برنامه بازی کنند. تیمی که حتی با وجود برد، احساس کند از حریف عقب است، با یک بازی برتر و حساب شده به میزبان اجازه خودنمایی ندهد. این تنها راه رستگاری و صعود به فینال است. مسیری که قطعاً تیم ملی آن را با موفقیت طی خواهد کرد.

برنامه ایران در بازی برابر قطر چیست؟ بحث با کادر فنی تیم ملی با این پرسش کلیدی آغاز می شود. اینکه ایران در بازی نیمه نهایی برابر قطر با چه پلن و برنامه ای بازی کند. امیر قلعه نویی در کنفرانس مطبوعاتی پیش از بازی مقابل قطر کوشید با کلی گویی مشت خود را بسته نگه دارد و برنامه تیمش را لو ندهد اما تیم ملی در برابر قطر یک راه بیشتر ندارد؛ حمله از دقیقه صفر به دروازه حریف. صد البته که حمله کردن برای گل زدن و بردن بدیهی است اما در این بازی حمله باید از همان دقیقه صفر در دستور کار باشد، به گونه ای که به حریف اجازه فکر کردن و خود را پیدا کردن را ندهد.

پشت این پلن البته که بازی نهفته است، آنچه که ریشه در تفاوت بازی با قطر در نیمه نهایی جام ملت های آسیا با سایر بازی ها دارد.

چالش تیم ملی در این بازی از اینجا آغاز می شود؛ در الثمامه قرار است تنها هزار تماشاگر ایرانی مجوز ورود به ورزشگاه را پیدا کنند. کشور قطر در یک تصمیم ناعادلانه ابتدا درخواست تغییر ورزشگاه میزبان نیمه نهایی را داد و از AFC خواست که به جای ورزشگاه الثمامه در جنوب قطر، ورزشگاه البیت در شمال این کشور میزبان باشد که ظرفیت ۶۰ هزار نفری را داراست، در حالی که الثمامه تنها ۴۴ هزار ظرفیت دارد. درخواستی که منوط به موافقت ایران بود اما با مخالفت فدراسیون این گزینه منتفی شد. برای ما که بازی یک هیستمن را در ورزشگاه محقر و کوچک عبدالله بن خلیفه با ظرفیت ۱۰ هزار نفری برگزار کرده و نیم بیشتر هواداران ایران پشت درهای

بازی را عوض کن و باثبات باش

خامه روی کیک را قورت بده

فاطمه غفاری
روزنامه نگار

ارائه آن فوتبال بی نظیر در نیمه دوم بازی برابر ژاپن ثبات نداشته باشد و ناگهان چهره ای دیگر از خود ارائه نماید.

تیم ملی که در نیمه دوم بازی با ژاپن تیغ حذف و تجمعات آن را بر گردن خود احساس می کرد تا دیگر چیزی برای از دست دادن نداشته باشد، به طور کامل ترس خود را در رختکن جا گذاشت تا با ارائه یک بازی شجاعانه و سلحشورانه روی خوب خود را به شکلی تمام رخ نشان دهد و خاطره ای تا همیشه خوب از این بازی برای فوتبال ملی ما برجا بگذارد. ایران حالا به نیمه نهایی برابر قطر رسیده؛ جایی که خامه پس از آن کیک سفت و لعنتی ژاپن محسوب می شود و انتظاری به گونه ای تعبیر شده که تیم ملی خیلی راحت تر بتواند این

خامه را قورت دهد. البته که در طول تورنمنت هایی از این دست همیشه همین خامه گلوگیر ما شده که باید به شدت از تکرار این موضوع در این جام اجتناب کنیم. این ترس حاصل چند دهه تجربه مشابه برای فوتبال ایران در تورنمنت های مختلف است و این موضوع به همان بی ثباتی در خوب بودن در کل مسابقات جام برمی گردد. مثال های تاریخی فراوانند؛ جایی که تیم ملی در جام ملت های ۹۶ با اقتدار کره و عربستان را برد اما در نیمه نهایی نتوانست همه آن خوب بودن را تکرار کند. جایی که در جام جهانی ۲۰۱۴ تیم ملی برابر آرژانتین عالی بازی کرد و یک امتیاز مفید برابر نیجریه گرفت و در ششی که همه فکر

می کردند بوسنی را به راحتی می برد تا به مرحله بعد صعود کند، به بدترین شکل ممکن باخت. جایی که در جام ملت های ۲۰۰۴ کره جنوبی را در یکی از دراماتیک ترین بازی های جام ملت های آسیا شکست داد اما برابر چین در نیمه نهایی نتوانست نمایش درخشان خود را برای فینالیست شدن تکرار کند. جایی که در جام جهانی ۲۰۱۸ پیروزی عالی برابر مراکش و نمایش فوق العاده برابر اسپانیا می توانست به شاهکار صعود برابر پرتغال بینجامد اما دقت لازم برای این بزرگی نبود. جایی که در جام جهانی ۲۰۲۲ بعد از آن بازی عالی برابر ولز همه چیز برای صعود ایران از گروهش ولو تسلیم آمریکاست.

همه این سیاهه بالا که نشأت گرفته از یک بی ثباتی در خوب بودن در طول یک تورنمنت برای تیم ملی ایران محسوب می شود، سبب شده که باز هم با رسیدن به بازی سرنوشت که حکم خامه روی کیک را دارد، از چشیدن آن هراس داشته باشیم ولو اگر بازی برابر قطر باشد. تیمی که ژاپن را با یک نمایش فوق العاده درخشان کنار زده، قطعاً نباید برابر قطر مشکلی داشته باشد. ترس ما از قطر نیست. ترس ما از همان بی ثباتی است که گاهی ما را بسان یک قهرمان در نیمه دوم بازی برابر ژاپن چهره می زند و گاهی یک ناکام محض در رسیدن به خط پایان. شاید نباید از این پیروزی ارضا شویم. شاید نباید این جمله را در ذهن لقلقه کنیم حالاً که ژاپن

بازی برگشت با قطر در پیش مقدماتی جام جهانی ۲۰۰۶، یک درام تمام عیار در دوحه بود. تیم ملی بدون دایی مصدوم راهی دوحه شد. هر نتیجه ای جز برد، ما را به طور کامل از جمع مسافران آلمان خارج می کرد. برانکو به اصرار دادگان، خداداد عزیز و وحید هاشمیان را به تیم ملی دعوت کرد. مشکل از شب قبل از بازی استارت خورد که ابراهیم میرزاپور به دلیل مصدومیت، بازی را از دست داد تا مهدی رحمتی بی تجربه در حساس ترین بازی درون دروازه بایستد. صحنه راز و نیاز مهدی درون گل پیش از آغاز بازی که سوزه دوربین قطری ها شد، نشان می داد که گلر جوان آن روزهای تیم ملی چه استرسی دارد. تیم ملی با گل وحید هاشمیان جلو افتاد. قطر اما کامبک زد و در خانه ۲ یک جلو افتاد. گل دوم آنها با اشتباه یحیی گل محمدی و ضربه او به تور دروازه رسید و سپس نوبت کامبک ما شد. آرش برهانی هنوز به زمین نیامده، گل مساوی رازد و سپس دوباره نوبت هاشمیان روی پاس خداداد شد؛ ایران ۳-۲ قطر. ۲ دو ستاره بیرون افتاده از تیم ملی کار را برای ما درآوردند.

در انتخابی جام جهانی ۲۰۱۴ شکست برابر لبنان در این کشور و سپس باخت خانگی برابر ازبکستان، تنها یک راه پیش روی کیروش و تیم ملی برای رسیدن به جام جهانی گذاشته بود؛ گرفتن هر ۹ امتیاز تقابل با قطر، لبنان و کره جنوبی آن هم در شرایطی که فقط میزبان لبنان بودیم. تیم ملی در گام اول برابر قطر در دوحه قرار گرفت. یک بازی متعادل که بالاخره در نیمه دوم، اتفاق اصلی اش رقم خورد. توپ جباری در تغییر مسیر حرکتش به مدافع قطری خورد، جلوی پای قوچان نژاد افتاد و ماشین گلزنی، وظیفه سازمانی اش را انجام داد. همین یک گل برای بردن قطر کفایت کرد ولی ما خیلی خوش شانس بودیم که داور خطای مسلم پناالتی مسعود شجاعی روی اهمال های همیشگی اش را اعلام نکرد.

تیم ملی مسیر رسیدن به جام جهانی ۲۰۱۸ روسیه را با رویارویی خانگی برابر قطر استارت زد. انتخاب یک داور ضعیف، فوتبال را به رینگ خونین تبدیل کرد. دعوی نکونام در تنها حضورش به عنوان عضو کادر فنی، منجر به اخراجش شد و همه چیز به هم ریخت. نمایشی به عنوان فوتبال در زمین چمن آزادی دیده نشد تا اینکه بازی به دقیقه ۹۰ رسید. درست بعد از این دقیقه بود که تیم ملی راه افتاد. اشتباه دروازه بان قطر، تور دروازه را با ضربه کوچی لرزاند و سپس شلیک ویژه علیرضا جهانبخش کار میهمان را تمام کرد. عبارت «چه کوچی ای داریم ما» که توسط گزارشگر بازی مطرح شد، این بازی و این جمله را بدل به یک کالت در فوتبال ایران کرد.

تیم ملی بعد از بردن بحرین، در بازی دوم مرحله گروهی جام ملت های آسیا ۲۰۱۵ برابر قطر قرار گرفت. تیموریان بعد از دادن ۲ پاس گل در بازی قبلی، این بار هم استارت تک گل بازی را زد. شروع قاسم برهان، دروازه بان قطر با کارگردانی تیموریان، مالکیت توپ را به ایران داد. توپ را دژاگه با یک پاس عرضی به آزمون رساند و حرکت «دنیس برگکمب» ی شماره ۲۰ و عبور محشرش از مدافع قطر با ضربه نوک پای آرامش به گوشه دروازه رفت و تبدیل به تنها گل بازی شد. در این صحنه، آندو با پرس وحشتناکش، توپ را از بازیکن قطر گرفت و سپس آن را در حالی که همه منتظر خارج شدنش از خط طولی بودند، با یک تکل در بازی نگه داشت و به دژاگه رساند.

بر داریم، در صورت باخت برابر قطر و نرسیدن به فینال چیزی از ارزش های ما کم نمی شود. شاید نباید این بار دیگر در باد یک برد بزرگ خواب برویم که با یک باخت تمام آن را ضد حال کنیم. تیم ملی به یکی از بزرگترین اهدافش در طول این بازی ها رسید که همان شخصیت سازی برای خود بود اما این همه هدف قطعاً نیست و صرفاً پیروزی بر ژاپن در یک چهارم نهایی نباید غایت قله این تیم در فتح کردن باشد. تیم ملی در حال حاضر فقط در دو بازی پیش رو همان ثبات بازی خود در نیمه دوم برابر ژاپن را می خواهد؛ کاری که اگر تیم ملی ایران قادر به انجام آن باشد جایی در تاریخ را برای همیشه به خود اختصاص خواهد داد.